

Arrest

nr. 303 649 van 25 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld toen hij op 16 oktober 2003 onder bevel tot aanhouding werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.2. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 15 maart 2006 tot een gevangenisstraf van veertien maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.3. Op 17 oktober 2006 werd verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

1.4. Verzoeker, die in Marokko in het huwelijk trad met een vrouw die tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd, kwam op 30 september 2007 het Rijk binnen met een visum type D.

1.5. Op 12 oktober 2007 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, die de Belgische nationaliteit had verworven, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Verzoeker werd op 31 maart 2010 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens poging tot moord.

1.7. Op 6 mei 2010 werd verzoeker vrijgesteld.

1.8. Verzoeker werd op 5 juni 2016 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.9. Op 28 mei 2019 werd verzoeker onder voorwaarden vrijgesteld.

1.10. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 19 maart 2020 tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.11. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 31 augustus 2020 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij arrest nr. 247 537 van 15 januari 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 31 augustus 2020

1.13. Verzoeker diende, met de hulp van een gevolmachtigde, op 26 mei 2021, in functie van een minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.15. Verzoeker diende, met de hulp van een gevolmachtigde, op 8 november 2023, in functie van een minderjarig kind, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 februari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.17. Op 11 maart 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2024, die verzoeker op 12 maart 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt;

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer [O.A], [...], onderdaan van Marokko, alias [A.O.], wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 15.03.2006, onder de naam van [A.O.], tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 1.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u tussen 30.04.2003 en 17.10.2004.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.03.2020 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 24.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan voorbereidende handelingen te hebben ondernomen met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen en aan wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie. Deze feiten pleegde u tussen 01.07.2017 en 19.07.2017.

Sinds u in België verblijft, werd u reeds twee maal veroordeeld voor drugsfeiten (in 2006 voor cannabis en in 2020 voor cocaïne).

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.03.2020 blijkt dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. U maakte deel uit van een criminele organisatie die zich bezig hield met het plannen en het organiseren van de invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika via de Antwerpse haven. Deze vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douanes of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. De criminele organisatie had als direct doel het transport en de invoer van grote partijen cocaïne. Het indirecte doel bestond erin om vermogensvoordelen te verkrijgen, met name grote winsten bekomen uit de illegale handel van cocaïne.

Op 16.02.2017 vernam de federale gerechtelijke politie te Antwerpen dat de gebruiker van het oproepnummer [...] (eerste beklaagde) zich zou aanbieden als grote verdeler van cocaïne. Hij zou onderhandelen over een overdracht van 20 kg drugs per schip met bestemming Antwerpen. De lading zou op 19.02.2017 vanuit Sao Paola (Brazilië) vertrekken. Na een eerste retroactief telefonieonderzoek uitgevoerd op het nummer van eerste beklaagde werd vervolgens op dit oproepnummer een tapmaatregel opgestart. Deze tapmaatregel werd uitgebreid naar oproepnummers waarmee hij relevante contacten bleek te hebben. Op 05.06.2018 voerden de onderzoekers simultaan verschillende huiszoekingen uit. Bij de huiszoeking op uw adres werd een klein geplastificeerd documentje in het Spaans gevonden, verschillende gsm-toestellen in verpakking, een Mercedes E250 CDI 4 Matic, een kleine hoeveelheid hasj en verschillende 20 euro biljetten. U beschikte over een toegangsbadge van AET (haven). Er werd tenslotte een Marokkaans paspoort teruggevonden met daarin de stempels van een reis naar Suriname in september 2017 terwijl u nog een tweede paspoort had voor dezelfde periode. Tijdens de observaties kon worden vastgesteld dat er verschillende ontmoetingen plaatsvonden in uw garagebox. Er werden duidelijk zaken uitgewisseld (op briefjes en gsm-toestellen) en het viel op dat u stoelen klaarzette voor dit overleg. Uw garagebox fungeerde als criminele ontmoetingsplaats waar gesprekken werden gevoerd in aanloop van een concreet plan om cocaïne in te voeren.

Het strafdossier wijst erop dat u de voorbereidende handelingen ondernam met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen.

Er was duidelijk sprake van een georganiseerde groepering die de invoer van cocaïne tot doel had, er bestond een duidelijke taakverdeling tussen de verscheidene personen zodat deze activiteiten op het gepaste ogenblik konden worden uitgevoerd. Bovendien was er sprake van een zekere hiërarchie en een duidelijke voorafgaandelijke verdeling van de taken met specialisatie. U had duidelijk de rol als contactpersoon met degenen die de cocaïne dienden uit te halen uit de containers. Bovendien deed u op uw beurt beroep op de zevende medebeklaagde als rechtstreeks contact in de haven.

Dergelijke handel zorgt er op grote schaal voor dat druggebruikers voorzien worden van drugs. Dit brengt de gezondheid van de gebruikers in gevaar. Bovendien kan het druggebruik leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast.

Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren of kan op een illegale

manier worden doorgesluist naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Uw totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappij toont een misdadige ingesteldheid aan. U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u eveneens 2 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt in (op 22.01.2010 en op 02.09.2013). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U had 2 maal geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering, geen inschrijving van het voertuig, 2 maal geen geldig rijbewijs, geen technische controle en u verloor het recht tot sturen omdat u dronken was en waarbij u weigerde zich te onderwerpen aan de ademtest of, zonder wettige reden, aan het afnemen van een bloedmonster. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U trekt geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid,

kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Op 31.08.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 01.09.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 29.09.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 31.08.2020 te vorderen. Op 15.01.2021 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf (voor de uitgebreide motivering zie beslissing d.d. 31.08.2020).

Sinds 16.05.2020 verblijft u in de gevangenis. U bereikt strafeinde op 22.05.2024 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 24.11.2023 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

Dat u tot op heden (11.03.2024) reeds uitgaansvergunningen (op 02.12.2023, op 13.01.2024 en op 28.02.2024) en penitentiaire verloven (van 22.12.2023 tot 24.12.2023, van 05.01.2024 tot 07.01.2024, van 19.01.2024 tot 21.01.2024 en van 01.03.2024 tot 03.03.2024) verkreeg die schijnbaar zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter van de door u gepleegde feiten en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Na de beëindiging van uw verblijfsrecht werden nog twee verblijfsaanvragen ingediend:

Op 26.05.2021 diende uw advocaat middels een volmacht te Antwerpen een “Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van vader of moeder van een minderjarige Belgische burger, met name van [O.R.] (uw zoon)” (bijlage 19ter) voor u in. Op 24.11.2021 werd er een “Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied” (bijlage 20 zonder bevel) opgesteld, deze beslissing werd u betekend op 26.11.2021.

Op 08.11.2023 diende uw advocaat middels een volmacht te Hoogstraten nogmaals een “Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van vader of moeder van een minderjarige Belgische burger, met name van [O.R.] (uw zoon)” (bijlage 19ter) voor u in. Op 13.02.2024 werd er een “Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied” (bijlage 20 zonder bevel) opgesteld, deze beslissing werd u betekend op 06.03.2024. Indien een beroep tegen deze beslissing ingediend wordt, heeft dit geen schorsend werking daar de aanvraag geweigerd werd om dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. U werd gedreven door een hang naar gemakkelijk en groot geldgewin en stond op generlei wijze stil bij het leed dat dergelijke drugs berokkent bij de afnemers en het gevaar voor de sociale ordening die er uit voortvloeit. Het risico dat u opnieuw de openbare orde zou schenden, kan niet worden uitgesloten.

Op 26.06.2020 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 31.08.2020 werd rekening gehouden met alle beschikbare informatie.

Op uw vraag werd u op 28.09.2020 en op 06.06.2023 nogmaals gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd geïnformeerd omtrent uw administratieve situatie, nl. dat een terugkeer naar Marokko zich opdringt zodra u heeft voldaan aan uw justitiële verplichtingen. U verklaarde hier niet akkoord mee te zijn en hoopte om opnieuw een verblijfsrecht te kunnen verwerven.

Op 24.11.2023 werd u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Wortel. Uw administratieve situatie werd nogmaals toegelicht. U gaf wederom te kennen dat u niet wenst terug te keren naar Marokko. U wenste de vragenlijst samen met uw raadsman in te vullen. U ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst. Tot op heden, namelijk 11.03.2024 vulde u de vragenlijst hoorrecht niet in, noch maakte u enig ander document over aan de Administratie. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventuele nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Op 19.10.2006 bent u te Tanger (Marokko) in het huwelijk getreden met [A.F.Z.], [...], van Belgische nationaliteit sinds 15.06.2007). Uit deze relatie zijn drie kinderen geboren [O.A.], [...]; [O.D.], [...] en [O.R.], [...], allen van Belgische nationaliteit). Mevrouw [A.] en uw dochter [A.] komen op bezoek in de gevangenis. [D.] en [R.] zou u zien tijdens het virtuele bezoek. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Mevrouw [A.] en uw drie kinderen hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en met uw kinderen verder te zetten. Het feit dat uw partner en de kinderen het Belgische grondgebied niet hoeven te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Mevrouw [A.] is net als u in Marokko geboren. Zij was 15 jaar oud toen zij in 2000 naar België kwam, begin 2001 werd zij geregulariseerd. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie elkaar reeds sinds 1997 zouden kennen. Jullie waren burens in Marokko. In de loop van 1999 verhuisde u naar Spanje alwaar u een tijdelijk verblijf bekwam. U en mevrouw [A.] begonnen een relatie in 2001 toen jullie beiden op vakantie waren in Marokko. Nadien werd het contact telefonisch en via chat onderhouden. Een nieuwe ontmoeting had plaats in de zomer van 2002 in Marokko. Toen verbleven jullie bijna 2 maanden bij jullie respectievelijke families, die op 5 minuten stapafstand van elkaar woonden. Mevrouw [A.] kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben, ze heeft er immers tot haar 15e gewoond en keerde meermaals terug voor vakanties alsook om er in het huwelijk te treden met u (verslag interview d.d. 07.05.2007 naar aanleiding van een buitenlands huwelijk). Er kan aangenomen worden dat zij aldaar ook naar school is gegaan en in de taal van het herkomstland werd opgevoed. Wellicht heeft zij naast de Belgische, ook de Marokkaanse nationaliteit. Hoewel verondersteld kan worden dat zij banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven in Marokko verder te zetten. Dat uw echtgenote in België tewerkgesteld is, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Rekening houdende met haar Marokkaanse wortels is het geenszins onredelijk aan te nemen dat zij (vergelijkbaar) werk zou kunnen vinden in Marokko, het tegendeel blijkt alleszins niet. Daarbij wordt ook opgemerkt dat uit het dossier blijkt dat u en uw echtgenote een appartement hadden aangekocht in Marokko. Uit niks blijkt dat jullie dat appartement inmiddels niet meer zouden hebben. Dit gegeven maakt het makkelijker het gezinsleven in Marokko verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Zelfs indien de integratie – door het lange verblijf in België – in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uw echtgenote verklaarde naar aanleiding van de maatschappelijke enquête dat "Het Nederlands van dhr. [O.] niet erg goed (is)." Bijgevolg kan aangenomen worden, gelet op de Marokkaanse wortels van beide ouders en de vaststelling dat u het Nederlands niet goed sprak, dat de kinderen thuis de moedertaal hebben meegekregen en dat de communicatie ook voor een deel in die taal

geschiedde. Hoe dan ook zijn kinderen over het algemeen taalgevoelig en zullen zij zich snel goed kunnen uitdrukken in die taal, temeer daar zij minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen. Uit niks blijkt dat zij niet over voldoende aanpassingsvermogen zouden beschikken om zich in Marokko te vestigen en aldaar het gezinsleven verder te zetten. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw kinderen hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verderzetten. Uit niks blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn. Hun beide ouders zijn afkomstig van Marokko, er kan bovendien aangenomen dat er in Marokko nog andere familieleden zijn, waardoor de moeilijkheden die de kinderen mogelijks zouden ondervinden om zich te integreren verlicht zullen worden. Het feit dat u jonge kinderen had, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Uw echtgenote kan er uiteraard ook voor opteren om samen met de kinderen in België te blijven. De beëindiging van uw verblijfsrecht heeft immers geen invloed op het verblijf van uw echtgenote en uw kinderen in België nu zij allen van Belgische nationaliteit zijn. Zo zij hiervoor zouden opteren, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met u niet kan verdergezet worden via periodieke reizen en/of moderne communicatiemiddelen. Er blijkt niet dat uw echtgenote – die werkzaam is in België en zich thans ook al jarenlang zonder u moet beredderen inzake het gezin – niet bij machte is om zonder u verder in België te verblijven samen met de kinderen. Niets belet u om vanuit Marokko uw gezin in België te ondersteunen op materieel en emotioneel vlak. Dat het contact met uw kinderen en echtgenote in dat geval moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen crimineel gedrag. De vakantieperiodes zou het volledige gezin in Marokko kunnen doorbrengen. Uit niks blijkt dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zou worden geschaad als gevolg van het feit dat u niet langer met hen in België kan verblijven en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan het land waar u verblijft moeten worden verdergezet. Gezien uw lange detentie zijn zij inmiddels gewend aan uw afwezigheid in hun dagdagelijkse leven en aan sporadische contacten met u in een gecontroleerde setting of via videoconferentie, telefoon et cetera. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Met uw crimineel gedrag heeft u uw gezinsleven wetens en willens op het spel gezet, hetgeen voor uw eigen rekening en risico komt. Hoe dan ook weten jullie al sinds 01.09.2020 dat uw verblijfsrecht beëindigd werd zodat het gezin al veel tijd had zich voor te bereiden op uw verwijdering van het grondgebied.

Uw broer verblijft samen met zijn gezin ook rechtmatig in België. Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer en zijn gezin, blijkt niet uit uw administratief dossier. Het gegeven dat uw broer u komt bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag door het verspreiden van illegale drugs. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Ondanks het gegeven dat u sinds mei 30.09.2007 in België verblijft, is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. U werd reeds 2 maal veroordeeld voor drugsfeiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Sinds 16.05.2020 verblijft u ononderbroken in de gevangenis.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 26.06.2020 geen contact meer te hebben met uw moeder. Dit contact kan desgewenst weer aangehaald worden wanneer u zich daar zou vestigen. U vermeldde verder enkel uw broer [O.B.O.A.] die woonachtig is in België. Nochtans

blijkt uit uw administratief dossier dat u uit een gezin komt van 3 zonen en 2 dochters, waarvan u het middelste kind bent. Op uw broer [O.B.O.A.] na, zouden al deze gezinsleden woonachtig zijn in Marokko. U zou er dus mogelijkwijze toch nog familie en/of vrienden hebben die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Zelfs indien u er geen familie meer zou hebben, bent u hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. U heeft er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat u er een appartement heeft aangekocht voor 56.000 euro. Dit bevestigt eveneens het bestaan van banden met uw herkomstland.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

U zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

U werd verschillende keren veroordeeld voor drugsfeiten. Zo werd u niet alleen op 15.03.2006 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 1000 euro, voor drugsfeiten gepleegd tussen 30.04.2003 en 17.10.2004, maar ook op 19.03.2020 tot een gevangenisstraf van maar liefst vijf jaar en een geldboete van 24 000 euro, voor drugsfeiten gepleegd tussen 01.07.2017 en 19.07.2017.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.03.2020 blijkt dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. U maakte deel uit van een criminele organisatie die zich bezig hield met het plannen en het organiseren van de invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika via de Antwerpse haven. Deze vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douanes of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. De criminele organisatie had als direct doel het transport en de invoer van grote partijen cocaïne. Het indirecte doel bestond erin om vermogensvoordelen te verkrijgen, met name grote winsten bekomen uit de illegale handel van cocaïne. Het strafdossier wijst erop dat u de voorbereidende handelingen ondernam met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen.

Er was duidelijk sprake van een georganiseerde groepering die de invoer van cocaïne tot doel had, er bestond een duidelijke taakverdeling tussen de verscheidene personen zodat deze activiteiten op het gepaste ogenblik konden worden uitgevoerd. Bovendien was er sprake van een zekere hiërarchie en een duidelijke voorafgaandelijke verdeling van de taken met specialisatie. U had de rol als contactpersoon met degenen die de cocaïne dienden uit te halen uit de containers. Bovendien deed u op uw beurt beroep op de zevende medebeklaagde als rechtstreeks contact in de haven.

Dergelijke handel zorgt er op grote schaal voor dat druggebruikers voorzien worden van drugs. Dit brengt de gezondheid van de gebruikers in gevaar. Bovendien kan het druggebruik leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren of kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten.

Uw totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappij toont een misdadige ingesteldheid aan. U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het

gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Op 31.08.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 01.09.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 29.09.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 31.08.2020 te vorderen. Op 15.01.2021 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf (voor de uitgebreide motivering zie beslissing d.d. 31.08.2020).

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter van de door u gepleegde feiten en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen, komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar Marokko. Uw administratief dossier bevat tevens geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en artikel 44 septies § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Op 31.08.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 01.09.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 29.09.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 31.08.2020 te vorderen. Op 15.01.2021 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf en er wordt u een inreisverbod opgelegd. Gezien u vatbaar bent de openbare orde opnieuw te schaden is het noodzakelijk u op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren.

Op basis van de in artikel 1, § 2, 4°, 5° en 6° van de Vreemdelingenwet vastgestelde criteria kan geconcludeerd worden dat er in uwen hoofde een risico op onderduiken bestaat. U gaf tijdens gesprekken met de terugkeerbegeleider meermaals aan dat u niet de intentie heeft terug te keren naar Marokko. Na de beëindiging van uw verblijfsrecht diende u op 26.05.2021 en op 08.11.2023 nog aanvragen tot gezinshereniging in. Deze werden definitief geweigerd respectievelijk op 24.11.2021 en op 13.02.2024. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u zich niet aan de verwijderingsmaatregel zal houden en de verwijderingsprocedure zal belemmeren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat u de administratieve beslissing die genomen wordt te uwen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat u zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat u ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Wortel, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 24.03.2024 te doen opsluiten.”

Dit is de bestreden beslissing, die eigenlijk bestaat uit drie beslissingen – de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering – die zijn opgenomen in één akte.

1.18. Verzoeker diende, met de hulp van een gevolmachtigde, op 15 maart 2024, in functie van een minderjarig kind, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Inzake verweerders bemerking dat er, gelet op het feit dat verzoeker op 15 maart 2024 een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, geen sprake is van een uiterst dringende noodzakelijkheid verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. In het door verzoeker ter terechtzitting voorgelegde stuk wordt bovendien geduid dat verzoeker opgesloten blijft en dat op een latere datum een vlucht zal worden gepland. Dit stuk laat bijgevolg niet toe te oordelen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet op korte termijn kan plaatsvinden.

Het hoogdringend karakter van de vordering is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:.

“ A. *PRINCIPES*

1. *Wettelijke bepaling*

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen invoeren voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2. Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens, dient het gerecht een beoordeling te maken van het privé- en familielevens. Artikel 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip “privélevens” noch van het begrip “familielevens”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Het al of niet bestaan van een “familielevens” is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

In haar arrest Slivenko tegen Letland oordeelde het Europees Hof dat het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de “kernfamilie”, zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van dit gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familielevens uitmaakt. Bovendien is het samenwonen van ouders met hun minderjarige kinderen geen sine qua non opdat er sprake kan zijn van familielevens in de zin van artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM omvat het begrip familie ook de relatie tussen een ouder en kind, zelfs zonder samenwoning, ongeacht of het kind binnen of buiten het huwelijk is geboren. Dit benadrukt dat fysieke cohabitatie geen vereiste is voor een familieband.³ Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent het gezamenlijk genieten van elkaars gezelschap tussen ouder en kind als fundamenteel voor het familielevens⁴, waarbij elke belemmering hiervan gezien wordt als een aantasting van het recht op respect voor het familielevens.

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen. Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Bovendien onderzoekt het Hof nadrukkelijk het beste belang en het welzijn van kinderen, vooral de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarheen de verzoeker wordt uitgewezen. Dit omvat ook de soliditeit van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Het Hof heeft bevestigd dat het beste belang van minderjarige kinderen in aanmerking moet worden genomen bij de afweging met betrekking tot de uitzetting van een ouder. Dit omvat de ontberingen van het terugkeren naar het land van herkomst van de ouder.

Hoewel aanvragen meestal worden ingediend door de persoon die wordt uitgezet, heeft het Hof duidelijk gemaakt dat uitzetting niet alleen inbreuk maakt op de rechten van de persoon die wordt uitgezet, maar ook op die van familieleden die achterblijven. Dit heeft invloed op het gehele gezin en niet alleen op de individuele verzoeker.

In ieder geval heeft De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n° 93 799 dd. 17 december 2012 het volgende geoordeeld:

"3.5.3 En l'espèce, la partie requérante allègue la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en

Belgique où vivent sa fille et sa compagne, avec laquelle il projette de se marier. Pour étayer ses propos, elle fait valoir que le requérant, sa compagne et leur fille entretiennent de réels liens familiaux, nonobstant l'incarcération du requérant ; elle dépose une copie de l'extrait d'acte de naissance de la fille du requérant, née à Ixelles le 23 avril 2010, et que ce dernier a reconnue. En annexe à sa requête, elle dépose en outre divers documents attestant la réalité et l'effectivité des liens entre le requérant, sa fille et la mère de cette dernière, notamment des listes de visites en prison ainsi que des photos. La partie requérante reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation familiale du requérant. Elle ajoute encore que cette mise en balance « aurait penché en faveur du requérant », car même si « la gravité des faits pour lesquels le requérant a été condamnée (sic), si elle est réelle, n'en est pas moins insuffisante pour porter atteinte, à ce point, dans sa vie privée et familiale » ; la requête introductive d'instance explicite son argumentation à cet égard par différents éléments

: ancienneté des faits ayant entraîné la condamnation pénale, durée de la peine inférieure à cinq ans, unique condamnation, sa compagne et sa fille sont belges, sa fille nécessite des soins de santé, caractère déraisonnable de l'exigence pour ces deux personnes de suivre le requérant en Tunisie. En tout état de cause, le test de proportionnalité n'a pas été effectué par la partie défenderesse.

3.5.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance de la reconnaissance de paternité du requérant à l'égard de sa fille, notamment via les documents annexés à la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, introduite le 1er août 2011, sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris cet élément en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse. "

3. Positieve verplichting - inmenging

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is, vermits het verblijfsrecht van verzoeker in 2020 werd beëindigd – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden.

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap.

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

4. Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

*

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Beschermwaardig familiaal leven

Eerste onderdeel: Het hoger belang van het kind en het artikel 8 EVRM

In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker, zijn partner en zijn biologische kinderen die de Belgische nationaliteit bezitten sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet.

Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De drie kinderen van verzoeker werden allen in België geboren. Zijn echtgenote heeft ook de Belgische nationaliteit.

Verzoeker nam een actieve rol als vader op in het gezin voordat hij in de gevangenis belandde.

Zijn echtgenote verklaarde ook tegenover de justitie assistent het volgende (stuk 16):

“Hij is ook een heel goede, aanwezige en actieve vader. Hij brengt en haalt de kinderen van school, doet veel “buitenactiviteiten” met hen, zoals gaan zwemmen en fietstochtjes,.. Hij neemt ook een zorgende rol op, zorgt o.a. voor het ontbijt, de taken zijn goed verdeeld. Hij deed ook altijd veel in het huishouden omdat zijn echtgenote gaat werken. Zijn afwezigheid maakt het allemaal zwaarder voor haar.”

Verzoeker heeft bovendien een inreisverbod van 6 jaar ontvangen (stuk 2). In dit verband is de duur van het uitsluitingsbevel van belang, in het bijzonder of een verbod op herinreis van beperkte of onbeperkte duur is, zoals benadrukt in de zaak Savran tegen Denemarken (Grote Kamer, § 182).

De uitzetting van verzoeker, gepaard met een inreisverbod, leidt onvermijdelijk tot een langdurige scheiding van het gezin. Deze gedwongen scheiding, die zich uitstrekt over jaren, is in strijd met het hogere belang van het gezin.

Het is essentieel om te erkennen dat een dergelijke langdurige afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn partner en zijn kinderen niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van de kinderen. De impact van deze lange scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het inreisverbod, vooral gezien het feit dat het belang van de kinderen als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Sinds dat verzoeker gedetineerd is, werd bij de jongste zoon van verzoeker, [R.], epilepsie vastgesteld in 2021 (stukken 13, 14 en 15). Dit maakt alles zwaarder voor de echtgenote van verzoeker en ook voor verzoeker zelf, aangezien hij een gevoel van machteloosheid heeft, vermits hij zijn zoon [R.] en zijn echtgenote niet kan ondersteunen.

Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote dateert van 2007 en zij onderhouden reeds een relatie sinds 2001. Ondanks de moeilijkheden die de detentie van verzoeker heeft teweeggebracht voor zijn echtgenote, houdt zij nog steeds onvoorwaardelijk van hem. Zij is doodsbang dat verzoeker wordt teruggestuurd en dat hij niet meer bij zijn gezin in België kan blijven, zo vertelt zij aan de justitieassistent (stuk 16).

In het meest recente verslag van de directie van de gevangenis in Wortel i.v.m. uitgaansvergunningen wordt nog maar eens benadrukt hoe groot het gemis is van de kinderen ten opzichte van hun vader (stuk 17):

“Betrokkene verzoekt nu om UV's i.f.v. hetzelfde doel. Daar hem PV's werden geweigerd hoopt hij nu wat tijd met zijn kinderen te kunnen doorbrengen in het weekend middels UV's. In de afgelopen jaren kon hij enkel videobellen met zijn kinderen. Eén van de drie kinderen kwam op kinderbezoek, maar zijn jongste kinderen kwamen nooit op bezoek in de gevangenis. Hij wou hen en zichzelf de pijn van een gevangenisbezoek besparen. Ze missen hun papa immers heel erg en omgekeerd hetzelfde.

Het was voor het gezin een harde klap dat de verloven werden afgewezen. Men had erg veel hoop omwille van mijn positief advies en gingen er al vanuit dat alles in kunnen en kruiken om even terug herenigd te zijn. De kinderen hadden al volop plannen gemaakt wat ze met hun papa wouden doen en wat ze wouden zeggen en vertellen.”

Het dient ook opgemerkt te worden dat de broer van verzoeker en diens gezin in België verblijven en dat verzoeker contact onderhoudt met hem. De ouders van de echtgenote van verzoeker wonen ook in België, vermits zij destijds mevrouw [A.] hebben meegenomen naar België toen zij 15 jaar oud was.

Tenslotte moet ook de impact van de verwijderingsmaatregel beoordeeld worden in hoofde van verzoeker. Hij heeft geen contact meer met zijn moeder die nog woonachtig is in Marokko. Er is dus niemand daar waar hij terecht bij kan om opgevangen te worden. Hij is bovendien invalide verklaard, waardoor hij in België afhankelijk was van het loon van zijn echtgenote en zijn invaliditeitsuitkering (stuk 12). In Marokko is het onzeker of hij dergelijke uitkering zal krijgen. Een effectieve overbrenging leidt dan ook hoogstwaarschijnlijk tot het dakloos worden van verzoeker.

De verwerende partij heeft weliswaar (terecht) geoordeeld dat er een werkelijk gezinsleven bestaat tussen verzoeker en diens gezin, maar heeft nagelaten, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen nagelaten, om (i) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (ii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van de kinderen.

Thans wordt door de administratie het argument openbare orde en de door verzoeker gepleegd inbreuken aangewend ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

Daarbij dient verwezen te worden naar (vaste) rechtspraak van het EHRM waar vooreerst precedent werd gesteld in de zaak Boultif t. Zwitserland– 2001.

Bij het beoordelen van de verhouding tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven onder artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met volgende criteria:

- *De ernst van de feiten: waarbij verzoeker niet betwist dat hij roekeloos is geweest en inbreuken heeft begaan op de strafwet. Hij heeft dan ook zijn gevangenisstraf moeten uitzitten, hetgeen hem heeft laten reflecteren over zijn daden in het verleden.*
- *De lengte van het verblijf van verzoeker op het grondgebied: verzoeker verblijft al sinds 2007 onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Heden is verzoeker 42 jaar oud. Hij heeft geen bindingen meer met Marokko, hij heeft geen contact meer met zijn familie. Verzoeker heeft geen mogelijkheid om werk te zoeken in Marokko, gelet op zijn invaliditeit (stuk 12). Hij heeft geen enkele zekerheid om daar enig inkomen te verkrijgen.*
- *De nationaliteiten en verblijfsstatus van de verschillende gezinsleden. Verzoekers echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen zijn Belgische onderdanen. Zijn kinderen zijn allen in België geboren en hebben nooit in Marokko gewoond. Zij hebben geen enkele band met Marokko (stuk 7).*
- *Het concrete gezinsleven, de lengte van een relatie en de duurtijd van de affectieve banden, alsook de leeftijd van de kinderen:*

o Verzoeker is altijd in het leven van zijn kinderen geweest en is een zeer actieve vader (stukken 16 en 17); o Wanneer verwerende partij aanhaalt dat de kinderen van verzoeker zich nog kunnen aanpassen en perfect hun vader mee kunnen volgen naar Marokko, gaat zij voorbij aan volgende feiten:

De oudste dochter, [A.], is ondertussen 16 jaar en staat op het punt om haar middelbare opleiding af te maken. Al haar plannen voor de toekomst voor verdere studies komen zo ernstig in het gedrang. Zij stelt ook dat zij een Belg is en dat België haar land is in een brief die zij heeft geschreven (stuk 7)

De jongste zoon van verzoeker, [R.], heeft epilepsie en wordt nauwgezet opgevolgd op de afdeling neurologie van het ziekenhuis. De behandelende artsen kennen zijn medisch dossier (stukken 13, 14 en 15). In Marokko is dit niet het geval. Hierdoor vrezen verzoeker en diens echtgenote dat de zorg niet voldoende afgestemd zal zijn op de specifieke situatie van hun zoon.

In ieder geval zijn zij allen gewend aan de sociale en culturele gebruiken van België, vermits zij hier altijd naar school zijn gegaan. Zij hebben wellicht Marokkaanse roots door hun ouders, maar hebben enkel binding met België.

De moeilijkheden die de huwelijkspartner zal ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar het land van herkomst:

o De echtgenote van verzoeker heeft al meer dan 15 jaar een stabiele job bij de Stad Antwerpen. Zij heeft hier een nauwe vriendenkring, o.a. haar collega's die zij al jarenlang kent, waarop zij kan steunen. Haar ouders zijn hier ook al even lang woonachtig als zijzelf.

In de zaak Uner t. Nederland vervolgt het Hof door bijkomend als criterium aan te merken:

- De band en de verbondenheid van het kind met het gastland van diens ouders. De band tussen de kinderen en België, alwaar zij hun volledige leven zijn opgegroeid, een vaste vriendenkring hebben en een schools traject hebben lopen, kan niet ernstig worden betwist, zoals hierboven reeds uitgebreid werd aangehaald.

Het onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel: wat betreft de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging die uitgaat van verzoeker naar de Belgische openbare orde

Verzoeker werd in 2020 veroordeeld voor strafbare feiten uit 2017.

Verzoeker ontkent zijn verleden niet, maar wijst op het gegeven dat dit weldegelijk zijn verleden is. Sinds 2017 is verzoeker niet langer betrokken bij inbreuken op de strafwet. Hij heeft ook geen recente tuchtrapporten (stuk 21).

Verzoeker zou wensen een actueel verslag neer te leggen om aan te tonen dat het gevaar op recidive is geweken, maar het openbaar ministerie beperkte zich enkel tot het recidivegevaar bekeken vanuit de illegale toestand van verzoeker (stuk 23).

Er wordt op geen enkel moment bekeken of verzoeker effectief nog dezelfde "criminele ingesteldheid" bezit, hetgeen verwerende partij hem verwijt naar aanleiding van de feiten uit 2017.

Er wordt voorbijgegaan aan het feit dat zowel verzoeker als zijn echtgenote een regulier, legaal inkomen hadden/hebben, verzoeker heeft gewerkt en daarna heeft hij van een uitkering genoten, waardoor hij geenszins afhankelijk is van "illegale gelden".

Onlangs heeft verzoeker zelfs nog uitgaansvergunningen verkregen om tijd door te brengen met zijn familie. Deze uitgaansvergunningen verliepen zonder enig probleem. Bovendien moet erop gewezen worden dat de echtgenote van verzoeker zelf tegenover de directeur aangeeft er alles aan te zullen doen om verzoeker op een reguliere wijze zijn plaats in de maatschappij te laten (her)innemen (stuk 17).

Verzoeker en zijn gezin willen alles dus op een legale en reguliere wijze geregeld krijgen. Verzoeker wenst niet in de illegaliteit te blijven, hetgeen juist getuigt van een correcte ingesteldheid tegenover de maatschappij.

Waar de gemachtigde vrij gemakkelijk lijkt te besluiten dat verzoeker op heden nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare zou uitmaken moet in het bijzonder worden gewezen op bovenstaande realiteiten. Ook de gevangenisdirectie maakte zich het gemakkelijk door telkenmale naar de irreguliere verblijfstoestand van verzoeker te verwijzen, in plaats van een onderscheid te maken tussen recidivegevaar op basis van karakter/ingesteldheid te scheiden van recidivegevaar op basis van iemands verblijfstoestand (waarbij niet eens rekening wordt gehouden met het feit dat het gezin leeft van reguliere inkomsten, zelfs nu, wanneer enkel de echtgenote van verzoeker de broodwinner in het gezin uitmaakt).

Het onderdeel is gegrond.

Derde onderdeel: het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek (artikel 74/14 Verblijfswet)

Verzoeker betwist de bestreden beslissing ten slotte omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op basis van het argument dat er lastens hem een vermeend risico op onderduiken zou bestaan dan wel op basis van redenen van openbare orde (zoals uiteengezet onder onderdeel twee).

Daarbij moet opgemerkt worden dat verzoeker:

- Opgesloten is, minstens nog tot en met 22 mei 2024 (hoe kan hij zich praktisch onttrekken?) (stuk 18)*
- Dat verzoeker een partner en drie kinderen heeft bij wie hij dagelijks aanwezig zal zijn indien hij zou worden vrijgesteld – waardoor hij zeer eenvoudig thuis te treffen is. Hij heeft een vast adres in het Rijk.*

- Verzoeker bezig is met om zijn verblijfsstatus terug in orde te krijgen, wat dus duidelijk een signaal is dat verzoeker niet in de illegaliteit wenst te verdwijnen (stuk 17).
- Hij heeft bovendien zeer recentelijk een nieuwe verblijfsaanvraag conform artikel 40ter Verblijfswet ingediend (stuk 25);

Dat geheel in strijd met de redelijkheid werd besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Het onderdeel is gegrond.

*

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld, aangezien geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM.

Minstens werd de belangenafweging niet naar behoren gemaakt.

Tevens werd artikel 74/14 Verblijfswet geschonden.”

3.3.1.2.1. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad dat verweerder zorgvuldig heeft onderzocht of deze beslissingen verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft hierbij duidelijk de vereiste belangenafweging gemaakt en heeft geconcludeerd dat de belangen van de Belgische samenleving dienen te primeren op de private belangen van verzoeker en zijn gezinsleden.

Verzoeker voert aan dat hij voor langere tijd dreigt te moeten gescheiden leven van zijn Belgische echtgenote en kinderen en benadrukt dat het hoger belang van zijn kinderen in aanmerking moet worden genomen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde of dat verweerder ingevolge de aanwezigheid van zijn kinderen in het Rijk geen maatregelen kon nemen ter bescherming van de openbare orde. De Raad wijst er hierbij op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot artikel 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) – een bepaling die dezelfde bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM – en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Het is ook niet betwist dat verzoeker een belangrijk deel van zijn leven in België in de gevangenis doorbracht. Verweerder heeft hierop gewezen en aangegeven dat verzoekers kinderen inmiddels gewend zijn aan zijn afwezigheid in hun dagdagelijkse leven en aan het feit dat zij op een specifieke wijze (*“in een gecontroleerde setting of via videoconferentie, telefoon etcetera”*) contacten met hun vader dienen te onderhouden. Hij heeft opgemerkt dat verder contact mogelijk blijft door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat de kinderen verzoeker ook kunnen bezoeken in het land waar hij kan verblijven en dat zij er de vakantieperiodes kunnen doorbrengen. Verweerder heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zou worden geschaad als gevolg van het feit dat verzoeker niet langer met hen in België kan verblijven. Verweerder heeft correct aangegeven dat *“de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen [...] niet dezelfde ontwrichtende impact [heeft] op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).”*

Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat zijn echtgenote zich jarenlang, gedurende zeer lange periodes, alleen diende te beredderen, zodat niet kan worden besloten dat zijn kinderen, ingevolge verzoekers afwezigheid, op materieel vlak iets zullen tekortkomen. Verzoekers toelichting dat bij een van zijn

kinderen epilepsie werd vastgesteld wijzigt hier niets aan. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat verzoeker ook vanuit Marokko zijn gezin in België op materieel en emotioneel vlak kan ondersteunen.

Verzoeker geeft aan dat zijn echtgenote onvoorwaardelijk van hem houdt en dat zijn kinderen hem missen, maar toont hiermee wederom niet aan dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde. Verweerder heeft er daarenboven op gewezen dat verzoekers gezinsleden er ook kunnen voor opteren om, indien zij een samenleven met hem absoluut nodig achten, met hem in Marokko samen te wonen en hij heeft geduid op grond van welke vaststellingen hij oordeelde dat dit een realistische optie is. Verzoeker toont niet aan dat verweerders overwegingen op dit vlak onjuist of kennelijk onredelijk zijn door de sterke banden die zijn echtgenote en kinderen met België hebben te benadrukken. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers kinderen niet in Marokko naar school kunnen gaan of de nodige medische opvolging kunnen verkrijgen, dat zij vanuit dat land geen contact kunnen houden met vrienden of kennissen of dat de *“sociale en culturele gebruiken”* die zijn in België leerden kennen een hinderpaal vormen om elders te wonen. Er blijkt evenmin dat verzoekers echtgenote in Marokko niet zou kunnen werken.

Door te stellen dat hij een broer heeft die met zijn gezin in België verblijft bewijst verzoeker ook niet dat verweerder enig dienstig element bij zijn belangenafweging over het hoofd heeft gezien. In de bestreden beslissingen wordt immers duidelijk en terecht aangegeven dat deze beslissingen op zich geen beletsel vormen voor verzoeker om verdere contacten te onderhouden met zijn broer.

De bewering van verzoeker dat hij, aangezien hij geen contact meer heeft met zijn moeder in Marokko en hij in dat land niemand meer heeft om op terug te vallen, dakloos zal worden is moeilijk verenigbaar met de stukken waarover de Raad beschikt. Uit deze stukken blijkt immers dat verzoeker aangaf dat hij, naast zijn in België verblijvende broer nog een broer en twee zussen heeft en dat werd vastgesteld dat hij in Marokko een appartement aankocht. Verweerder wees er in de aan de bestreden beslissingen voorafgaande beslissing tot beëindiging van verblijf daarenboven reeds op dat niet blijkt dat verzoeker het contact met zijn moeder niet kan herstellen en dat mag worden verwacht dat hij als volwassen persoon in het land waar hij opgroeide en waarvan hij de taal spreekt een eigen leven kan opbouwen. Aangezien verzoeker de goede banden met zijn echtgenote benadrukt, kan ook worden aangenomen dat zij, waar nodig, ondersteuning zal bieden. Verzoekers mededeling dat hij invalide is en dat hij niet weet of hij een uitkering in Marokko zal ontvangen laat hierover niet anders denken.

Verzoeker lijkt ook in vraag te willen stellen dat hij een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde. Hij stelt dat hij tijdens het uitzitten van zijn gevangenisstraf kon reflecteren over zijn verleden, dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van 2017, dat hij zich correct heeft gedragen toen hij een uitgangsvergunning kreeg en dat zijn vrouw hem zal bijstaan om zijn plaats in de samenleving opnieuw in te nemen. Hiermee toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij na een eerste veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen nieuwe inbreuken pleegde en dus recidiveerde. Verweerder heeft ook de ernst en de aard van de door verzoeker gepleegde strafbare feiten in aanmerking genomen en gewezen op verzoekers gebrek aan normbesef en aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Hij heeft voorts rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker puur geldgewin liet primeren op de fysieke en psychische gezondheid van anderen. Verweerder heeft daarnaast nog, bijkomend, aangegeven dat verzoeker ook nog tweemaal werd veroordeeld door de politierechtbank wegens verkeersinbreuken en heeft overwogen dat deze veroordelingen een gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer aantonen en ook het bewijs vormen dat verzoeker zich boven de wet verheven voelt. Verweerder heeft ook benadrukt dat verzoeker deel uitmaakte van een criminele organisatie. Er werd dus wel degelijk aandacht besteed aan het *“karakter”* of de *“ingesteldheid”* van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker geen nieuwe strafbare feiten pleegde sedert 2017 – wat niet los kan worden gezien van het feit dat hij sedertdien voornamelijk in de gevangenis verbleef – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de feiten blijkt dat hij geen lering trekt uit eerdere veroordelingen. Het gegeven dat verzoeker gehuwd is, dat hij kan rekenen op zijn echtgenote en dat hij en zijn echtgenote reguliere inkomsten hebben, heeft hem er in het verleden ook niet toe gebracht geen strafbare feiten te plegen.

Verweerder kwam, na een deugdelijk onderzoek van de feiten, op kennelijk redelijke wijze tot de conclusie dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt.

De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat verweerder naliet een zorgvuldige belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM door te voeren en dat zijn besluit dat de private belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan het belang van de samenleving incorrect of kennelijk onredelijk is.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten.

3.3.1.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat verweerder in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en in de beslissing tot terugleiding naar de grens geen toepassing heeft gemaakt van deze bepaling. Verweerder heeft in deze beslissingen ook nergens aangegeven dat hij verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wenste toe te kennen omdat er een risico op onderduiken bestond. Verweerder heeft, gelet op het feit dat verzoeker een familielid is van een burger van de Unie, verwezen naar de meer specifieke bepaling van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe om geen termijn om vrijwillig het land te verlaten toe te staan wanneer hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie, die niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven. Artikel 44ter, § 2 van de Vreemdelingenwet beperkt deze mogelijkheid wel tot *“naar behoren aangetoonde dringende gevallen”*. In casu heeft verweerder aangegeven van oordeel te zijn dat er sprake is van een dergelijk dringend geval door te overwegen dat er een risico bestaat dat verzoeker nieuwe inbreuken zal plegen, nu uit het verleden is gebleken dat hij wordt gedreven door een hang naar gemakkelijk geldgewin en hij hierbij niet stilstaat bij het leed dat verdovende middelen berokkenen bij de afnemers of bij het gevaar voor de sociale ordening dat hieruit voortvloeit. Gelet op het feit dat verzoeker een recidivist is, is deze redengeving niet kennelijk onredelijk.

De beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe te concluderen dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 1/3 Vreemdelingenwet bepaalt:

De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”.

Door de afgifte van de bijlage 19ter op 15 maart 2024 is de uitvoerbaarheid van de bestreden verwijderingsmaatregel (stuk 1) geschorst conform artikel 1/3 Verblijfswet en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest dd. 30.04.2019 met nummer 220.509).”

3.3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat de Raad niet kan inzien hoe verweerder artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet kon schenden door bij het nemen van de bestreden beslissingen, op 11 maart 2024, geen rekening te houden met een nieuwe verblijfsaanvraag die pas op 15 maart 2024, en dus nadat deze beslissingen al waren genomen, werd ingediend.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker door voor te houden dat het indienen van zijn herhaalde verblijfsaanvraag tot gevolg heeft dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is geschorst niet aantoonbaar dat deze beslissingen, die dateren van voor de indiening van deze verblijfsaanvraag, door enige onwettigheid zijn aangetast die de Raad zelf zou toelaten deze beslissingen te schorsen en later te vernietigen.

Tevens moet worden geïnduid dat indien verzoeker zou dienen te worden gevolgd in zijn betoog dat het indienen van een herhaalde verblijfsaanvraag tot gevolg heeft dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen in casu is geschorst er slechts kan worden besloten dat het voorliggend beroep, dat er precies op is gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen te verkrijgen, zinloos is en verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep.

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, die hij op 15 maart 2024 indiende, tot gevolg zou hebben dat in casu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten of de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens zou zijn geschorst. Hij laat immers na om de wetbepaling aan te geven waaruit dit zou blijken. In dit verband moet worden geïnduid dat verzoeker schijnbaar vergeet dat hij

onderworpen is aan een inreisverbod en dat de wetgever in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat een inreisverbod impliceert dat de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt. Nu de wetgever uitdrukkelijk de draagwijdte van een inreisverbod heeft bepaald en niet blijkt dat in de Vreemdelingenwet is voorzien dat de indiening van een herhaalde verblijfsaanvraag in functie van een Belgisch kind op zich inhoudt dat de aanvrager, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, voorlopig op het grondgebied mag blijven of dat dit eerder aan de aanvrager ter kennis gebracht inreisverbod niet lager geldt of automatisch wordt opgeschort, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat in artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) is bepaald dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie indient en het bewijs levert van zijn verwantschapsband met deze burger van de Unie, in het bezit dient te worden gesteld van een bijlage 19ter wijzigt niets aan het voorgaande. Voormelde bijlage 19ter vormt slechts het bewijs van het feit dat een verblijfsaanvraag werd ingediend. De afgifte van dit document impliceert niet dat de voorheen genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod niet langer rechtsgeldig zou zijn en dat er niet langer een verbod zou bestaan om in het Rijk te verblijven. De wetgever heeft niet bepaald dat in een koninklijk besluit kan worden voorzien dat een inreisverbod in bepaalde gevallen geen geldingskracht heeft. Het feit dat hogere rechtsnormen kunnen vereisen dat een aanvraag tot gezinshereniging moet worden onderzocht houdt ook niet in dat de betrokken vreemdeling tijdens dit onderzoek reeds tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien voorheen reeds werd vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Een dergelijke interpretatie van de regelgeving zou impliceren dat de wetgever een systeem heeft geïmplementeerd dat zou toelaten dat personen die geacht worden een gevaar te vormen voor de openbare orde eenvoudig in België zouden kunnen blijven door steeds opnieuw een verblijfsaanvraag in te dienen en dus een oneigenlijk gebruik van verblijfprocedures zou stimuleren.

Een schending van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK